

Ko pove vrhniška žaba ljubljanski, čemu potuje in kam je namenjena, toliko da ta ni počila od smeha.

»Rega, rega, rega, pa tudi jaz samo zato potujem. Jaz bi pa Vrhniko rada videla.«

»Kvak, kvak, kvak!«

Ker sta bili obe lačni in utrujeni, sne vsaka po nekoliko mušic, potem pa se zavalita v travo, da se malo oddahneta.

Obe zadremljeta. Ko se prva prebudi, se ozre okrog sebe in zagleda mesto v daljavi.

»Kvak, kvak, kvak!« pokliče tovarišico. »Ti, saj lahko odtod vse razgledava.«

»Rega, rega, rega!« se nasmehlja zadovoljno druga. In obrne se vsaka na eno stran. Ali kakor sta bili neumni, nista niti opazili, da gleda vsaka tja, odkoder je prišla.

»Rega, rega, rega!« se začudi prva, »saj tvoja Ljubljana je pa prav takšna kakor moja Vrhnika . . .«

»Kvak, kvak, kvak! In tvoja Vrhnika je čisto takšna kakor moja Ljubljana . . . Prav po nepotrebnem sva napravili to dolgo pot.«

In obe žabi se objameta, pozdravita in poslovita.

In ves svoj živ dan sta mislili obe: prva, da je Ljubljana takšna kakor Vrhnika, a druga, da je Vrhnika takšna kakor Ljubljana.

U bukovem gozdu.

*Sladka pesem je donela
skozi senčnat bukov les,
dolgo, dolgo je zvenela,
zvon večerni pel je umes . . .*

*Utrc lahko šepetal je
med vejevjem kakor dih . . .
Med mahovi in cvetovi
pa šumljal je potok tih.*

*Čreda je odšla z dobrave,
mir je vladal črez in črez. —
Ždi se, kakor da bi „Ave“
tiho molil — bukov les . . .*

Al. Pin.

